

יותר מאלו שאין אמונתם שלימה. הוא מפני שאף שיש להם אמונה אין להם בטחון. הוא מאמין שהוא בידו של הקב"ה ואין שום כח זולתו, אבל הוא מרגיש עצמו כמו שנמצא במדבר ונפל ביד גולן שהוא יכול לעשות עמו מה שהוא רוצה ואין מידו מציל, שאז בודאי נמצא בעצבות ופחד. משא"כ מי שסומך על כח עצמו כ"ז שרואה עצה בדרך הטבע אינו עצב. ע"כ יש לדעת שהמאמין בהשי"ת צריך להיות בטוח ג"כ בחסדי השי"ת, כי הוא טוב ומטיב הן בגוף והן בגפש, כמאה"כ (תה' קמ"ה), טוב ה' לכל ורחמיו על כל מעשיו. וכן העידה התוה"ק בכמה מקומות, כי השי"ת הוא מקור הטוב החסד והרחמים, ב"ג מדות של רחמים, והגם שאנו רואים לפעמים להיפך בשליטת מידת הדין, בכ"ז הכל לפי דמיונו ובטלה דעתנו נגד דעת תורה. וזו היא האמונה השלימה, שכל מה שכתוב בתוה"ק הוא אמת כמאה"כ (תה' צ"ג), עידותיך נאמנו מאד. וכן כתב רבינו בחיי בשם הרמב"ן, שהאדם צריך להאמין במאמר הכתוב (משלי י — כז), יראת ה' תוסיף ימים ושנות רשעים תקצורנה. הגם שהוא רואה להיפך, מכ"מ מחויב להאמין שמה שכתוב בתורה הוא אמת. וזה נקרא אמונה, כי מה שהחוש רואה והשכל מחייב אין זה נקרא אמונה. ויש לפרש בזה הכתוב (שמות יד), ויאמינו בה' ובמשה עבדו, אז ישיר משה. מכאן לתחיית המתים מן התורה (סנהדרין צ:). כי אמונה לא שייך במה שרואים, וכיון שכתב ויאמינו, במה האמינו, ודאי בתחית המתים שיהי' יותר מיציאת מצרים.

שטרח ובירר בימות החול, יאכל בשבת. בחי' עץ החיים, בחי' אדה"ר קודם החטא, לכך אסור במלאכה. אמנם בפורים מותר במלאכה כי אותה ההכנה אשר צריך לעשות בערב שבת כדי להגיע לבחי' שבת, יכול לעשותה בפורים ע"י שמחת פורים, ויאכל מפרי מעשיו בפורים עצמו. והוא כי מדת השמחה שורשה בספירת חכמה, כי ע"י השמחה עולה למעלה מן המדות. כי כשהוא בלא שמחה, אז צריך להיות קודם סור מרע ואח"כ עשה טוב, כדי שלא יתערב הרע בטוב. וזה ענין בירורין בשעת מוחין דקטנות בחי' ימות החול, ואי אפשר לו להיות אז בשמחה כ"א בתשובה ומרירות ושפיכת הנפש לפני השי"ת קודם כל תורה ומצוה, וכשעושה כן כל השבוע מגיע לבחי' שבת כאילו כל מלאכתך עשוי, אפי' ברוחניות. ולא צריך לעסוק אז בסור מרע כי כל שולטני רוגזין ומא"ד כולו ערקין ואתעברו מינה. בחי' עץ החיים בחי' ג"ר אשר אין שם מגע נכרי, בחי' יין המשומר בענבין, ולכך מצוה לקדש על היין בשבת. ובפורים מצוה לשתות יין הרבה, כי שבת הי' הכנה קודם, אבל בפורים צריך להיות גם ההכנה בפורים לבד, לכך צריך לשתות הרבה. וזהו חייב אינש לבסומי ולהיות בשמחה, עד דלא ידע, היינו „ענין הבירורין" שמפריד בין הרע, רמז לארור המן. ובין הטוב רמז לברוך מרדכי. שכ"ז שייך בששה קצוות, אבל כשמשיג הארות התכמה הוא עולה למעלה מן המדות ושם הכל אחדות אחד.

כג. מה שיש אנשים מאמינים בהשי"ת, ואעפ"כ אין להם שמחה והם תמיד בעצבות